

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Русе, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

при участието на секретаря Иванка Венкова
в присъствието на прокурора Г. М. М.
като разгледа докладваното от Мария Велкова Гражданско дело №
20224500100263 по описа за 2022 година

Предявен е иск за заплащане на обезщетение за причинени вреди от незаконно обвинение с правно основание **чл.2 от ЗОДОВ**.

Ищецът Е. Д. Д. твърди, че бил назначен в системата на МВР през м. март 2001 г. първоначално на длъжност „п.“ в група „О. на о. р.“, сектор „О. п.“ към I РПУ-Р. като му било присвоено званието сержант по ЗМВР. Последователно бил преназначаван на различни длъжности към ОДМВР. През 2003 г. бил повишен в звание „старши сержант“, а през 2006 г. и 2009 г. бил повишен в I и II степен на категория Е. Пет пъти бил награждаван с различни награди за периода от 2003 г. до 2011 г. Със Заповед на Директора на ОДМВР-Русе било прекратено служебното му правоотношение по негово желание, считано от 11.12.2015 г. След напускането на системата на МВР от 05.10.2016 г. започнал работа в „Мегафрут логистик“ ООД на длъжност „управител транспорт“, където работел и до този момент. През 2016 г. било образувано ДП №1069/2016 г. по описа на ОП-Русе първоначално срещу неизвестен извършител. С постановление за привличане на обвиняем от 26.06.2019 г. му било повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.357, ал.3 вр.ал.1 от НК. Макар да не му била взета мярка за неотклонение,

фактът, че бил привлечен в качеството на обвиняем и то за тежко престъпление, свързано със службата му в МВР, от където си тръгнал по собствено желание, било огромен шок за него и променило негативно живота му. Още с привличането му като обвиняем тази информация изтекла в медиите и станала достояние на широк кръг от хора, голяма част от които го познавали покрай дългогодишната му служба в МВР, предимно като пътен полицаи, а друга част били негови колеги и приятели. На 17.12.2019 г. ОП-Русе внесла обвинителен акт и било образувано НОХД №818/2019 г. по описа на РОС за обвинение по чл.357, ал.3 вр.ал.1 от НК- за това, че през м. август 2015 г. в гр.Русе, разгласил чуждестранна класифицирана информация по смисъла на чл.21 от ЗМВР и Заповед №8121-3-878/24.07.2015 г., Приложение №1- списък на категориите информация, подлежаща на класифициране като служебна тайна, т.1 на Министъра на МВР-София, че К.Д.Ф. бил обект на наблюдение чрез ШИС/ Н.ШИС/- заложен в сигнал за дискретно наблюдение, регламентиран в чл.36 от Решение 2007/533/ПВР на Съвета от 12.06.2007 г. относно създаването, функционирането и използването на ШИС от второ поколение /ШИС II/. Актове, приети по силата на Договора за ЕС, получена по международен договор, по който Р България е страна, като я предоставил лично на К.Д.Ф. По това обвинение с присъда № 19./08.07.2020 г. на Русенския окръжен съд, постановено по НОХД №818/2019 г. бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.357, ал.3 вр. ал.1 от НК като му било наложено наказание „лишаване от свобода“ за две години и шест месеца, като на основание чл.66, ал.1 от НК изпълнението на наказанието било отложено за срок от четири години, пред който период подсъдимия бил длъжен да работи или учи, освен ако е задължен да се лекува. Обжалвал присъдата пред АС-Велико Търново, тъй като бил сигурен в невинността си. С присъда №3/28.06.2021 г., постановена по ВНОХД № 316/2020 г. на ВТАС била отменена осъдителната присъда на РОС и бил изцяло оправдан по повдигнатото обвинение. АП-Велико Търново протестирала оправдателната присъда като било образувано наказателно дело № 796/2021 г. по описа на ВКС. С решение №60213/17.01.2022 г. била потвърдена присъдата на ВТАС. Макар неоснователно воденото срещу него наказателно производство от Прокуратурата да продължило около три години, което не било извън рамките на разумните срокове, заседанията по делото и престъплението, което бил привлечен в качеството му на обвиняем, станали достояние на

неограничен кръг от хора, тъй като били отразявани в медиите. С оглед обвинението, станал обект на коментар и недоверие, както от неговите колеги, така и от страна на много негови познати. Всичко това довело до уронване на престижа, честта и достойнството му, тъй като не можел да обясни на всички негови познати, че бил обвинен неоснователно и че ние бил извършвал никакво престъпление. Усещал промяна в отношението на немалка част от хората, с които контактувал. Явяването му за извършване на действия по разследването срещу него, продължителните заседания по делата, даването на обяснения и становища за престъпление, което не бил извършвал, изслушването на исканите наказания от страна на Прокуратурата и очакванията на съдебните актове, го тормозели, притеснявали и изморявали, нарушили нормалното му ежедневие. Стараел се тези негови проблеми да не пречели на изпълнение на служебните му задължения и нормалното общуване с колегите, близките и всички, с които имал служебни или лични контакти. Опасявал се, че евентуално осъждане, можело да доведе до уволнението му от настоящата му работа. Притесненията му се отразили на семейството му, което също полагало неимоверни усилия воденото срещу него наказателно производство да не влияе на ежедневния им живот. Налагало се да провежда продължителни разговори със сина си и съпругата си, за да ги уверява, че всичко ще бъде наред, за да не се притесняват и те. Синът му бил малък, но разбирал всичко, виждал неговите притеснения и постоянно му задавал въпроси“ дали ще влезе в затвора и дали ще може да го вижда“, което го разстройвало много и будело още по- голям страх за развитие на делото. Налагало се да успокоява и родителите си като баща му, който също бил служител на МВР и с висок морал, бил много притеснен от воденото срещу него наказателно производство и то за престъпление, свързано със служебните му задължения като полицай. Междувременно, преди приключването на делото, съпругата му кандидатствала и била назначена като служител в РС-Русе, което допълнително засилило неговите притеснения дали делото нямало да окаже негативни последици и за нейната работа. Отделно от това, самата тя се чувствала притеснена от реакцията на колегите си като узнаят за воденото срещу него наказателно производство. Всички тези страхове на близките му се отразявали и на него. Страхувал се да не влезе в затвора предвид тежестта на обвиненията и семейството му да остане без грижа, притеснявал се и на отношението на околните спрямо съпругата

му, детето му, родителите му, които винаги се гордеели с работата му като полицаи. Отсъствията му във връзка с воденото дело, довели същото да стане достояние на почти всички негови колеги като това повлияло негативно на отношението им към него. Заемал ръководна позиция и следвало да бъде пример за подчинените си. Неоснователното обвинение и воденото наказателно производство се отразило на доброто му име, което изградил както на работата си в полицията, така и на настоящата си работа, обществото, на честта и достойнството му. Винаги работел на позиции, които предполагали срещи и познанства с широк кръг от хора и това допълнително довело до по-големи негативни последици в социалния и обществения му живот. Вътрешното напрежение и тревожността му през този период се отразили и на здравословното му състояние. Станал нервен и раздразнителен, често изпадал в тревожни състояния, не можел да се концентрира в работата си. Въпреки пълното му оправдаване, продължавал да живее с притесненията за накърненото си име, тъй като информацията за това грозно обвинение винаги щяла да бъде на разположение от публикациите в интернет и в медиите. В същото време никой не оповестил публично, че обвиненията били отхвърлени от съща и че бил оправдан. Посочени по-горе негативни преживявания съставлявали претърпени от него неимуществени вреди в изключително продължителен период време, вследствие на незаконното обвинение, които следвало да бъдат обезщетени като ответникът му заплати сумата в размер на 35 000 лв. Счита, че била налице причинно-следствена връзка между описаните неимуществени вреди и незаконното обвинение като в тази връзка следвало да се има предвид продължителността на наказателното производство, интензитета на извършваните действия спрямо него, разгласяването на случая чрез средствата за масово осведомяване, социалния и служебния му статус и начин на живот, неговия и на неговите близки, които били засегнати в значителна степен от действията на прокуратурата. Счита, че са налице предпоставките на чл.2 от ЗОДОВ, ангажиращи обективната отговорност на държавата за причинените му вреди от незаконното обвинение, както и че посоченият размер съответства на принципа на справедливостта съгласно критериите на чл.52 от ЗЗД-продължителният период на воденото наказателно производство, обвинение в извършването на престъпление по чл.357 от НК, което било тежко умишлено по смисъла на чл.93, т.7 от НК, социалния и професионалния му статус.

Работел в системата на МВР почти 15 години, качествено изпълнявал служебните си задължения, имал професионални отличия, а в издадената му препоръка било посочено, че изпълнявал качествено работата си, бил дисциплиниран, показал високи професионални резултати. Отчитал и факта, че незаконното обвинение било повдигнато в период, в който започнал нова работа, на ръководна позиция, когато се налагало да се утвърди, като срещнал негативно отношение от страна на колегите си. Отчитал и факта, че близките му също заемали отговорни професионални позиции. В следствие на незаконното обвинение претърпял и имуществени вреди. За адвокатска защита в наказателното производство направил разходи за възнаграждение за един адвокат в размер на 4500 лв. Съгласно договор за правна помощ, приложен в ДП направил разходи за досъдебното производство и за производството пред първата инстанция в размер на 1500 лв., а за осъществена правна защита във въззивното и касационното производство направил разходи в размер на 3000 лв. Тези разходи съставлявали имуществена вреда, която подлежала на обезщетяване. Претендира съдът да постанови решение, с което да осъди Прокуратурата на Р България да му заплати сумата в размер на 35 000 лв. обезщетение за причинени неимуществени вреди от незаконното обвинение, както и сумата в размер на 4500 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 17.01.2022 г. до окончателното плащане. Претендира и направените разноски за настоящото производство.

Ответникът Прокуратурата на Р България оспорва основателността на предявеният иск по съображенията, подробно изложени в отговора на исковата молба, подаден по реда и в срока на чл.131 от ГПК.

След преценка на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното НОХД №818/2019 г. по описа на Русенския окръжен съд е видно, че с постановление от 26.02.2016 г. е било образувано ДП №12069/2015 г. по описа на ОП-Русе срещу неизвестен извършител-служител от системата на МВР за престъпление по чл.360 от НК. С постановление от 26.06.2019 г. Е. Д. Д. е бил привлечен в качеството си на обвиняем по ДП №1069/2016 г. по описа на РОП за престъпление по чл.357, ал.3 вр.ал.1 от НК. В ДП Д. е ползвал адвокатска защита като съгласно

приложения договор за правна защита и съдействие е заплатил адв. възнаграждение в размер на 1500 лв. На 01.07.2019 г. същият е бил разпитан в качеството му на обвиняем като е заявил, че не се признава за виновен и не желае да даде обяснения. На 22.10.2019 г. на Е. Д. са били предявени материалите по досъдебното производство. На 17.12.2019 г. ОП-Русе е внесла в Русенския окръжен съд обвинителен акт против Е. Д. Д. за извършено престъпление по чл.357, ал.3 във вр.ал.1 от НК, въз основа на който е било образувано НОХД №818/2019 г. по описа на РОС. По делото са проведени четири съдебни заседания. С присъда №19/08.07.2020 г. на Русенския окръжен съд, постановена по наказателното дело, Е. Д. Д. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.357, ал.3 във вр. ал.1 от НК като му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за две години и шест месеца, изпълнението на което е било отложено на основание чл.66 от НК за изпитателен срок от четири години.

Срещу осъдителната присъда е била подадена въззивна жалба от Е. Д. и въз основа на същата е било образувано ВНОХД №316/2020 г. Във въззивното производство Е. Д. е бил представляван от адв.Българинов, който е преупълномощил адв. Б.Д. за съдебното заседание, насрочено за 15.02.2021 г. На 31.05.2021 г. Е. Д. е упълномощил адв. Б. Д. да го представлява по ВНОХД №316/2020 г. по описа на АС-Велико Търново. С присъда №3/28.06.2021 г., постановена по ВНОХД №316/2020 г. на ВТАС е отменена изцяло присъда №19 от 08.07.2020 г., постановена по НОХД №818/2019 г. на РОС като вместо нея е постановена нова, с която подсъдимия Е. Д. Д. е бил признат за невинен и е бил оправдан по обвинението за престъпление по чл.357, ал.3 вр.ал.1 от НК.

Срещу оправдателната присъда е бил подаден касационен протест от АП-Велико Търново, образувано е н.д.№796/2021 г. по описа на ВКС и с решение №60213 от 17.01.2022 г. е оставена в сила присъдата на ВТАС. Пред касационната инстанция Е. Д. е бил представляван от адв.Б. Д..

Воденото наказателно производство е било отразено в русенски медии.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че Е. Д. е работел в системата на МВР- ОДМВР- гр.Русе за периода от 08.03.2001 г. до 11.12.2015 г. като е заемал различни длъжности. Като служител от системата на МВР е бил награждаван с „Писмена похвала“ през 2001 г., 2003 г., 2007 г.

и 2011 г. за безупречно изпълнение на служебните задължения, за професионализъм при задържане на лице, за проявен професионализъм, за съществен принос при изпълнение на конкретна задача и за отлично изпълнение на служебните задължения. Баща му Д. Д. също е бил служител в системата на МВР, а майка му работи в „Български пощи“ ЕАД- гр.Плевен на длъжност „Ръководител ОПС Русе“ при ОПС-Русе Съпругата му С. Д. Д.а заема длъжността „съдебен деловодител“ в РС-Русе.

От 05.10.2016 г. и до настоящият момент Д. работи по трудово правоотношение като заема длъжността „Управител транспорт“.

С показанията на св.В. П., които съдът кредитира като последователни, логични и кореспондиращи с другите доказателства по делото, се установява, че служители на МВР, в т.ч. и Е. Д. разбрали, че срещу ищеца се подготвя наказателно дело. Узнаването на това обстоятелство, довело до преживян силен стрес от Д.- същият бил потиснат, тревожил се от развитието на делото, променил се, оплаквал се, че не може да спи. Същият сочи, че отношенията на Е. Д. със семейството му се влошили, тъй като той се затворил, „капсулирал“, намалил общуването си с близките и познатите. Това му състояние било провокирано и от подмятанията от страна на негови колеги от МВР, от подигравките им, от притесненията му за неговите близки му, които заемали отговорни позиции. Воденото наказателно дело и свързаните с това негативни преживявания се отразили и на изпълнението на служебните му задължения- същият напуснал системата на МВР по негово желание и станал директор на транспортна фирма, имал много клиенти, но поради затварянето в себе си, трудно общувал. Свидетелят установява също, че Д. се тревожил за семейството си, за родителите си, за работата, обмислял дори да напусне страната. Бил много тревожен и това се отразявало негативно на психиката му и на отношенията му с близки, приятели, колеги, много трудно живеел с мисълта, че е обвинен незаконно и то за престъпление, за което можел да влезе в затвора, да остави семейството си без препитание, сина си без баща, а бащи си- без син за определен период от време.

Представени са и договори за правна защита от 31.05.2021 г. и от 16.11.2021 г., удостоверяващи заплащането на адв. възнаграждение в размер на по 1 500 лв. или общо в размер на 3000 лв. за осъществено процесуално представителство и защита по ВНОХД 316/2020 г. по описа на АС-Велико

Търново и по н.д.№ 796/2021 г. по описа на ВКС.

Договорите са оспорени от ответника и е открито производство по реда на чл.193 от ГПК.

Оспорването на верността на документ по реда на чл.193 от ГПК е правно средство за защита срещу неговата обвързващата съда материална доказателствена сила, поради което нормата на чл.194 от ГПК допуска всички доказателствени средства. Цитираната разпоредба сочи, че при открито производство по оспорване на истинността на документ, проверката на съда се извършва чрез сравняване с други безспорни документи, чрез разпит на свидетели или чрез вещи лица.

Съгласно нормата на чл.194 от ГПК в производството по оспорване на документи са допустими всички доказателствени средства, вкл. и разпит на свидетели. В този смисъл е задължителната съдебна практика, както и правната доктрина- вж.Ж.С., „Българско гражданско процесуално право“, пето допълнено и преработено изд., стр.265.

Представените от ищеца договори за правна защита за установяване на направените от него разходи- заплатено адв. възнаграждение, имат характер на разписки, удостоверяващи извършено плащане. В тази си част същите представляват частни удостоверителни документи и се ползват с доказателствената сила, визирана в чл.180 от ГПК. Същите нямат достоверна дата и не носят подписа на насрещната страна, поради което доказателствената тежест за установяване на истинността на документа е в тежест на ищеца- чл.193, ал.3 от ГПК. Установяване достоверността на датата на документите, както и извършеното плащане може да се извърши с всички доказателствени средства.

По делото ищецът е представил единствено декларация, в която е материализирал изявлението си, че е платил на посочените дати сума в размер на по 1 500 лв. за всяка инстанция. Тази декларация няма доказателствена стойност- същата представлява изявление относно изгодни за ищеца факти, поради което въз основа на същата не може да се обоснове извод, че договорите са съставени на посочените в тях дати, респ. че са платени сумите. Други доказателства относно достоверността на датите на съставяне на документите, както и относно извършеното плащане не са релевирани от ищеца. Това дава основание на съдът да приеме, че оспорването е доказано,

поради което оспорените договори за правна защита следва да се изключат от доказателствата по делото.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

ЗОДОВ доразвива принципа, че всеки дължи обезщетение за вредите, които е причинил другиму, като създава облекчен ред за ангажиране на отговорността на държавата за вредите причинени на нейните граждани от правозащитните органи. Законът определя специален ред и условия за обезщетяване на пострадалите лица като предпоставките за ангажиране на отговорността на правозащитните органи са изчерпателно посочени в разпоредбата на чл.2 от ЗОДОВ.

С оглед наведените фактически твърдения и заявления петитум следва да се приеме, че ищецът основава претенцията си на хипотезата, регламентирана в чл.2, ал.1, т.3 от закона.

За да бъде ангажирана отговорността на ответника на заявеното основание, в процеса следва да се установят елементите от фактическия състав на цитираната правна норма, а именно: незаконно обвинение в извършване на престъпление, претърпени от ищеца вреди и причинна връзка между незаконното обвинение и вредите. В доказателствена тежест на ищеца е да установи горепосочените елементи от фактическия състав на правната норма.

От приложеното НОХД №818/2019 г. по описа на РОС се установи по категоричен начин, че с постановление от 26.02.2016 г. е било образувано ДП №12069/2015 г. по описа на ОП-Русе срещу неизвестен извършител-служител от системата на МВР за престъпление по чл.360 от НК.

С постановление от 26.06.2019 г. Е. Д. Д. е бил привлечен в качеството си на обвиняем по ДП №1069/2016 г. по описа на РОП за престъпление по чл.357, ал.3 вр.ал.1 от НК. Спрямо същия не е вземана мярка на процесуална принуда. На 01.07.2019 г. същият е бил разпитан в качеството му на обвиняем, а на 22.10.2019 г. са му били предявени материалите по досъдебното производство.

На 17.12.2019 г. ОП-Русе е внесла в Русенския окръжен съд обвинителен акт против Е. Д. Д. за извършено престъпление по чл.357, ал.3 във вр.ал.1 от

НК, въз основа на който е било образувано НОХД №818/2019 г. по описа на РОС. По делото са проведени четири съдебни заседания. С присъда №19/08.07.2020 г. на Русенския окръжен съд, постановена по наказателното дело, Е. Д. Д. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.357, ал.3 във вр.ал.1 от НК като му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за две години и шест месеца, изпълнението на което е било отложено на основание чл.66 от НК за изпитателен срок от четири години.

Срещу осъдителната присъда е била подадена въззивна жалба от Е. Д. и въз основа на същата е било образувано ВНОХД №316/2020 г. С присъда №3/28.06.2021 г. на ВТАС е отменена изцяло присъда №19 от 08.07.2020 г., постановена по НОХД №818/2019 г. на РОС като вместо нея е постановена нова, с която подсъдимия Е. Д. Д. е бил признат за невинен и е бил оправдан по обвинението за престъпление по чл.357, ал.3 вр.ал.1 от НК.

Срещу оправдателната присъда е бил подаден касационен протест от АП-Велико Търново, образувано е н.д.№796/2021 г. по описа на ВКС и с решение №60213 от 17.01.2022 г. на ВКС е оставена в сила присъдата на ВТАС.

Предвид посочените обстоятелства, съдът приема, че в процеса е установено наличието на незаконно обвинение в извършване на престъпление по смисъла на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, обуславящо отговорността на Прокуратурата на РБ в качеството ѝ на процесуален субституент на Държавата за вреди.

Съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ на обезщетяване подлежат всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Установяването на вредите, които са причинени от конкретното незаконно обвинение е в тежест на ищеца.

С показанията на св.П. се установи, че колегите на ищеца, работещи в системата на МВР и самият той са разбрали, че срещу Д. се подготвя наказателно дело. Узнаването на това обстоятелство, довело до преживян силен стрес от Д.- бил потиснат, тревожил се от развитието на делото, променил се, оплаквал се, че не може да спи. Преживеният стрес и

тревожността на ищеца се отразили на отношенията му с неговите близки, тъй като той се затворил, „капсулирал“, намалил общуването си с приятели и познати. Това му състояние било провокирано и от подмятанията от страна на негови колеги от МВР, от подигравките им, от притесненията му за неговите близки му, които заемали отговорни позиции. Воденото наказателно дело и свързаните с това негативни преживявания се отразили и на изпълнението на служебните му задължения- същият напуснал системата на МВР по негово желание и станал директор на транспортна фирма, имал много клиенти, но поради състоянието си, трудно общувал. Д. се тревожил за семейството си, за родителите си, за работата, обмислял дори да напусне страната. Бил много тревожен и това се отразявало негативно на психиката му и на отношенията му с близки, приятели, колеги, много трудно живеел с мисълта, че е обвинен незаконно и то за престъпление, за което можел да влезе в затвора, да остави семейството си без препитание, сина си без баща, а баща си- без син.

Анализът на доказателствата дава основание да се приеме, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в преживяни психически страдания - стрес, притеснения и безспокойство, накърняване на доброто му име и авторитет, влошена концентрация. Установените по делото негативни изживявания на ищеца, намиращи негативно отражение върху психиката, здравословното му състояние и социален дискомфорт за определен период от време, съставляват неимуществени вреди, които са в причинна връзка с незаконното обвинение и същите подлежат на обезщетяване.

От момента на влизане в сила на оправдателната присъда- 17.01.2022 г. за ищеца е възникнало субективното право да претендира обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконното обвинение, респ. за ответника е възникнало задължението за тяхното обезщетяване.

Съгласно чл.52 от ЗЗД размерът на дължимото обезщетение за неимуществените вреди следва да се определи от съда по справедливост. Понятието справедливост няма абстрактен характер. То е свързано с преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да бъдат съобразени при определяне на размера.

В трайно установената и безпротиворечива практика на ВКС се приема, че при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди при иска по [чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ](#) правнорелевантни обстоятелства са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления и дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по

част от тях, продължителността на наказателното производство; видът на взетата мярка за неотклонение; съдебното му минало, разгласяването и публичността на обвинението, по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца, конкретните негови преживявания, както и цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - здравословно състояние, семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. Обезщетение се присъжда при доказана причинна връзка между незаконното обвинение за извършено престъпление и претърпените вреди, като се определя глобално. В случай, че от повдигнатото обвинение са причинени болки и страдания над обичайните или специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, те трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба, за да могат да станат част от предмета на иска, като тежестта за доказване на вредите и причинната връзка е върху ищцовата страна- в този смисъл са [решение от 11.03.2013 г.](#) на ВС, IV гр. отд. по гр. д. № 1107/2012 г., [решение от 15.01.2013 г.](#) на ВКС, IV гр. отд. по гр. д. № 1568/2011 г. В практика на ВКС изрично се приема и че при определяне размера на обезщетението, съдът следва не само да обсъди всички установени по делото, релевантни в конкретния случай, обективно съществуващи обстоятелства, но и да отрази в мотивите си своята преценка относно тяхното конкретно значение за определянето на справедливия размер на обезщетението. При определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди следва да се вземат предвид и икономическата обстановка и стандарта на живот в страната, присъдените в аналогични случаи в съдебната практика обезщетения, както и че размерът на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване за пострадалия.

Съобразявайки горепосочените обстоятелства съдът намира, че справедливия размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 15 000 лв.

За определяне на този размер съдът съобразява, че ищецът е привлечен като обвиняем на престъпление по чл.357 от НК, което е тежко умишлено престъпление по смисъла на чл.93, т.7 от НК, наказуемо с лишаване от свобода. Наказателното производство срещу него е продължило две години и пет месеца. Продължителността на наказателното производство е обусловена и от въведеното извънредно положение в страната по повод пандемия на

Ковид 19, както и с оглед ангажираността на неговия защитник. Спрямо ищецът не е вземана мярка за процесуална принуда и не са извършвани множество процесуални действия. Към момента на привличането му като обвиняем ищецът е бил на 39 г., бивш служител в системата на МВР близо 15 г., които обстоятелства предполагат по- висока устойчивост към стреса и по- бързото му възстановяване. Няма доказателства воденото наказателно производство да е рефлектирало по негативен начин върху неговата и на неговите близки професионална реализация и социален статус. Ищецът е напуснал системата на МВР по собствено желание като според св.Панов това му решение няма връзка с наказателното преследване, а е било мотивирано от по- високото възнаграждение.

Установените със свидетелските показания неимуществени вреди са обичайните, които неосъжданият човек търпи от незаконно обвинение.

Медийната отразяване на осъдителната му присъда е в местен вестник и местен сайт е извършено еднократно само непосредствено след постановяване на присъдата и няма доказателства това да се отразило на обществения му статус.

Отзвукът в обществото и в медиите е обективно следствие от заеманата от ищеца длъжност на служител от системата на МВР. В практиката на ВКС е изяснено, че публичните личности /политици, органи на централната и местна изпълнителна власт, държавни служители, общественици и др./, за разлика от частните лица, са изложени на много по-голям интерес от страна на обществото и медиите, именно във връзка със заемана от тях длъжност или позиция в обществения живот. В случая, образуваното наказателно производство срещу ищеца е от категорията дела "с висок обществен интерес", за които органите на съдебната власт са длъжни да предоставят информация на медиите с оглед правото на гражданите да бъдат информирани по въпроси с обществено значение [-чл. 39 – 41 от Конституцията](#) на РБ, [чл. 10 ЕКЗПЧОС](#). Ето защо, на медийното разгласяване на осъдителната присъда срещу Д. не може да бъде отдавано еднозначно и прекомерно значение. Отделно, по делото липсват данни прокуратурата или съдът неправомерно да са предоставяли невярна информация за наказателното производство, нито подобни факти се установяват от приложените медийни публикации.

Няма и доказателства за нанесени от обвинението трайни увреждания на физическото и психическото му здраве, на личния му живот, както и на обичайния му ритъм и работа.

С оглед на тези факти и установените по делото неимуществени вреди, които са в рамките на обичайните, които неосъждано лице търпи, съдът приема, че размерът на справедливото по смисъла на чл.52 от ЗЗД обезщетение за репарирание на причинените на ищеца неимуществени вреди е 15 000 лв., който размер е съобразен и с икономическата обстановка в страната.

Предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен до размер на 15 000 лв., а над тази сума до размер на 35 000 лв. искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

Ищецът е претендирал и обезщетение за имуществени вреди в размер на 4500 лв., представляващи платени от него адв. възнаграждения за защита по наказателното дело.

Разноските, направени в хода на наказателно производство, приключило с оправдателна присъда, подлежат на обезщетяване по реда на ЗОДОВ. Същите като направени във връзка с незаконното обвинение съставляват имуществена вреда, подлежаща на обезщетяване по смисъла на чл.4 от ЗОДОВ. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика- решение №843/2009 г. по гр.д.№ 5235/2008 г. на ВКС, решение №126/10.05.2001 г. по гр.д.№ 55/2009 г. на ВКС, решение №355/03.08.2010 г. по гр.д.№ 1651/2009 г. на ВКС.

От доказателствата по делото е установено, че ищецът в наказателното производство е бил защитаван от адвокат Б. Б. от фазата на досъдебното производство, за което е представено пълномощно и договор за правна защита. Видно от договора, ищецът е заплатил адв. възнаграждение в размер на 1500 лв. Тази сума съставлява имуществена вреда, която подлежи на обезщетяване.

По делото няма доказателства, които да установяват заплащането на сума в общ размер на 3000 лв. на адв.Б.Д. за оказана правна защита във въззивното и касационно производство. Представените договори, удостоверяващи извършеното плащане, бяха надлежно оспорени и след

проведено производство по чл.193 от ГПК същите бяха изключени от доказателствения материал. С оглед на това следва да се приеме, че липсват надлежни доказателства за извършването на такива разходи от ищеца.

С оглед изложеното съдът приема, че претенцията за заплащане на обезщетение за имуществени вреди е основателна и следва да бъде уважена в размер на 1 500 лв. Над този размер до претендирувания размер от 4500 лв. искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

Разноските по делото по делото следва да се определят по правилата на чл.10, ал.3 от ЗОДОВ. В полза на ищеца следва да се присъди платената от нето държавна такса, както и заплатено адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от иска- сума в размер на 1044 лв.

По изложените съображения Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Р България да заплати на Е. Д. Д., ЕГН ***** от гр.Р., ул.“Т.И.“ №* сумата в размер на 15 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконно обвинение, сумата в размер на 1500 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от 17.01.2022 г. до окончателното плащане, както и сумата в размер на 1054 лв. разноски за производството.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни исковете в останалата им част.

Решението може да се обжалва пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____